

ŞÖBRAD KUKERPALLI KÜLAST

URVE
TINNUR!

Teose ilmumist toetas:

Illustreeris Jana Valge
Toimetas Heli Hallik
Küljendas ja kaaned kujundas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-668-24-5

Trükk: MJ Konsult

Pärnu 2022

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Sõbrad saavad taas kokku

Eestimaa äärekesel peal, soode ja metsade taga, kitsa jõekese kaldapealsel asub Kukerpalli küla. Seal on käputäis madalaid, punaseks värvitud maju, eemal laiuvad talumeeste põllud ning veel kaugemal sirutuvad taeva poole väikese linnakese katused ja korstnad.

Külakeses elab musta- ja hallivöödiline kass Krõõdu. Talve veedab ta soojas majas perenaise-peremehe seltsis, pöönutab diivanil, peseb silmi ja lööb ajaviiteks nurru. Niipea aga, kui lumi sulab ja kevadlilled nina mullast välja pistavad, ei malda Krõõdu enam toas püsida. Ta rändab jõe ääres ja põldudel ringi, peab hiirejahti ja laseb päikesel oma kasukat paitada.

Kõige rohkem ootab Krõõdu kevadet aga sellepärast, et siis saab ta kokku oma armsate sõpradega. Toonekurg Pelle saabub pikalt lõunamaareisilt ja siil Susanna ärkab talveunest üles. Kolmekesi koos veedavad nad imetoredasti aega, ehkki nad on iseloomult väga erinevad. Pelle näiteks pole kuigi suur jutumees. Õigupoolest on ta tumm ega oskagi häälightseda, talle meeldib hoopis kõvasti ja kõlavalt nokka plagistada. Susanna seevastu muudkui aga lobiseb ja pobiseb, suu suurest vatramisest kõrvuni.

Krõõdu, kes peab ennast natuke tujukaks ja pisut laisaks, armastab ühtmoodi nii vaikivat Pellet kui ka jutukat Susannat. „Nii tore teid jälle näha, ma väga-väga ootasin, millal teiega kokku saan!“ lööb ta rõõmust käppi kokku ja tõttab sõpru kallistama. „Mina ka, mina ka!“ hõiskab Susanna. „Ma nägin teid terve talve kogu aeg unes.“ Pelle aga seisab ühel jalal ja muheleb omaette. Tõstab siis noka taeva poole ja toob kuuldavale heleda plagina, nii et kogu küla kajab.

Sõbrad remondivad kurepesa

Pelle pesa troonib kõrge elektriposti otsas. „Oi, vaata!“ killkab Susanna pead kuklasse ajades ja ülespoole vahtides. „Talvetuuled on su pesa kõvasti sikutanud ja sakutanud, see vajab hädasti remonti, muidu laguneb päriselt ära.“ Pelle vaatab ka ja vangutab nõustuvalt pead.

„Puhta sasipundar jah, hullem veel kui seapesa. Me tuleme sulle appi!“ hüüab Krõõdu. „Just-just! Me oleme maailma kõige paremad remonditegijad,“ kiidab Susanna takka, „parimad ehitusmeistrid, keda üleüldse leida võib.“

Mõlemad sibavad lähedal asuvasse metsatukka ja tassivad elektriposti alla kokku suure hunniku erineva pikkusega oksa. Pelle võtab need ükshaaval noka vahele ja kannab üles, hakates seal hoolega oma kodu lappima, põimima ja tugevdama.

„Seal kõrgel võib äge olla,“ arwab Krõõdu. „Vist päris miljonivaade. Kuule, Susanna, ronime õige üles.“ Susanna hakkab podisedes naerma, nii et okaline kasukas seljas vappub: „Oled sa varem posti otsa ronivat siili näinud või? See oleks ikka naljakas vaatepilt küll. Ei-ei, mina jään kõigi oma nelja käpaga maa peale.“

„Noh, siis ma lähen üksi.“ Krõõdu sirutab küüned õieli ja hakkab ronima. Jõudnud poolele teele, saab tal aga jaks otsa ning ta pot-satab alla nagu jahukott. „Olen talvega liiga palju kaalus juurde võtnud,“ ohkab ta kahetsevalt, „pean enne kõvasti trenni tegema ja ronimist harjutama, siis proovin uuesti. Ja küll on hea, et sa märkasid ennast postist kaugemale hoida. Muidu oleksin nagu nõelapadja otsa maandunud.“

Pelle lõpetab pesa parandamise ja lendab alla sõprade juurde. „Näed sa, pesa jälle nagu uus, kohe teine asi,“ arvavad Krõõdu ja Susanna ühest suust, mille peale Pelle rõõmsalt pead noogutab.

Sõbrad korraldavad spordipäeva

„Teate mis, korraldame täna spordipäeva,“ teeb Krõõdu ettepaneku. „See oleks vahva! Korraldame jah, mis siin enam pikalt mõelda,“ on Susanna vaimustuses ja Pelle plagistab nõustumise märgiks nokka.

„Kõigepealt jookseme võidu,“ teatab Krõõdu. „kes jõuab esimesena külatänava lõppu, see on võitja. Üks, kaks ja läks!“ Pelle pistab liduma, nii et pikad punased sääred välguvad. Krõõdu teeb pikki vetruvaid hüppeid, just nagu jahiks hiiri ning Susanna sibab ja veereb vaheldumisi. Esimesena jõuab kohale Pelle. „Elagu tšempion!“ lõõtsutab Krõõdu. „Palju õnne võitjale!“ ähib Susanna, kápaga otsa eest higi pühkides.

„Nüüd aga hüppame kõrgust!“ näitab Krõõdu lattidest ehitatud aia poole. Pelle lehvitab tiibu ja lendab hopsti üle aia. Susanna turtsub naerda ja vudib aia alt läbi. „Oh teid küll!“ kräunatab Krõõdu, võtab hoogu, hüppab ilusa kaarega üle aialati ja maandub pehmelt päkkadele. „Sinu võit, sinu võit!“ lööb Susanna plakutades käppi kokku. Pelle patsutab Krõõdudut tiivaga õlale.

„Nüüd aga järgneb ujumine!“ hüüab Susanna, sumatab vette ja ujub pladinal jõe vastaskaldale. Pelle ja Krõõdu vaatavad teineteisele otsa ja taganevad veest kaugemale. „Prr!“ ütleb Krõõdu ennast väristades. „Pole midagi hullemat kui märjaks saada. Ja sina, Pelle, ju ujuda ei oska. Ega sa part ole. Või hani.“ Pelle noogutab.

„Me kõik võitsime ühe spordiala, oleme kõik tšempionid!“ rõõmustavad Susanna ja Krõõdu. Pelle aga keksib rõõmsalt ühelt jalalt teisele, nokk naeratuses pärani.

Sõbrad lähevad lõbustusparki

„Mida me täna ette võtame?“ küsib Krõõdu ühel ilusal hommikul. Susanna kehitab õlgu ja Pelle laiutab tiibu. „Pererahvas rääkis, et linna saabus lõbustuspark,“ sõnab Krõõdu, „kui läheks õige sinna? Mis te arvate?“ Pelle ja Susanna on õhinal nõus. Kiiresti asuvad nad teele, Pelle madalalt lennates kõige ees, Krõõdu joostes järel ja Susanna oma lühikestel jalgadel sibades kõige lõpus.

Lõbustuspargis on tore. Sõbrad sõidavad kolme erineva karusselliga, hüppavad hiigelsuurel batuudil ja vuravad elektriautodega ringi. „Nüüd lähme vaateratta peale,“ kilkab Susanna teisi kaasa viibates. Nad istuvad gondlisse ja ratas hakkab tasakesi veerema. „Vaadake, siit paistab Kukerpalli küla ka!“ näitab Susanna käpaga. „Jõgi on nagu sinine pael ja majad nii pisikesed justkui mänguklotsid, ilusad ja punased.“

Kui nad kõige kõrgemale jõuavad, hakkab Pellel igav. Ta lehvitab tiibu, tõuseb lendu ja laseb tuulel ennast taeva all hällitada. „Hei, sina, vaateratta pealt ei tohi sõidu ajal maha minna!“ viibutab lõbustuspargi töötaja kurjalt näppu. „Ta ei läinudki ju maha, tõusis hoopis õhku,“ itsitavad Susanna ja Krõõdu.

Pärast söövad kõik burgerit ja friikartuleid, joovad limonaadi peale ning lähevad lõbusas tujus oma külakesse tagasi.

Sõbrad on igaüks oma kodus

Väljas ladistab sadada ja päike on hallide pilvede taha peitu pugenud. Pelle, Krõõdu ja Susanna kõssitavad suure tiheda puu all ning peavad nõu, mida sel vihmasel päeval ette võtta. „Täna ei saa midagi toredat teha,“ turtsub Susanna, pühib tilkuma kippuvat nina ja aevastab mitu korda järjest. „Ei saa jah!“ mossitab Krõõdu ja raputab märgi käppi. „Nii vastik ilm, et kohe meele teeb kurvaks.“ Pelle seisab ühel jalal, vaadates sõpradele nõutult otsa.

„Oh, mu kasukas saab märjaks,“ kräunatab Krõõdu, kui paar vihmapiiska talle selja peale kukub. „Teeme parem nii, et oleme täna igaüks oma kodus. Nõus?“

Pelle lendab sedamaid oma pessa ega tee teist nägugi, kui sadu ta üleni märjaks kastab. Ta seisab nagu duši all ja tõstab üles kord ühe, kord teise tiiva. Susanna poeb puuriida alla oma sooja korterisse, Krõõdu hüppab maja lahtisest aknast sisse ja viskab ennast diivanile siruli.

Vihma aga muudkui sajab ja sellele ei paistagi lõppu tulevat. „Ei, rohkem ei kannata ma enam toas olemist välja,“ otsustab Krõõdu pärast lühikest uinakut ja kalpsab aknast välja. Tulistvalu silkab ta vana tuttava puu alla. „Teie ka siin?“ imestab ta, nähes Susannat ja Pellet teda ootamas. „Üksinda on kurb olla. Ma hakkasin teie järele igatsema,“ sosistab Susanna. „Mina ka,“ tunnistab Krõõdu. Pelle noogutab rõõmsalt pead ja võtab mõlemad sõbrad oma laiade tiibade alla. Üheskoos on soe ja mõnus ning keegi ei pane enam vihmasadu tähelegi. „Alati ei peagi midagi põnevat ette võtma. Piisab sellest, kui saab koos olla ja üksteise lähedusest rõõmu tunda,“ ütleb Susanna vaikselt ja teised kaks on temaga nõus.

Sõbrad käivad mere ääres

Vihmasajule järgnevad väga palavad päevad. Küla on vaikne ja tühi, sest kõik elanikud on mereranda sõitnud. „Lähme meie ka randa, sõbrad!“ ütleb Susanna. „Miks mitte,“ arwab Kröödu, „aga kuidas me sinna pääseme, mereni on päris pikk tee?“

Pelle vehib kutsuvalt tiivaga, andes märku, et sõbrad talle kukile roniksid. Pelle sulgedest kinni hoides jälgivad Kröödu ja Susanna, kuidas Kukerpalli küla nende selja taga üha kaugeneb ja väiksemaks muutub, kuni lõpuks päriselt silmist kaob. Pelle lendab üle väikese linna, üle mitme põllu ja metsa, kuni jõuabki randa.

Meri on peegelsile ja röömsalt sinine. „Kes tuleb suplema?“ hüüab Susanna ja vudib vee poole. Pelle kõnnib madalas kaldavees, tõstes jalgu uhkelt kõrgele, oma pika nokaga väikeseid kivikesi toksates. „Mina suplemisest ei hooli, teate ju küll,“ seletab Kröödu, „ma võtan hoopis päikest.“ Ta viskab ennast kuumale liivale pikali ja jääb mõnusasti tukkuma.

Kui päike hakkab metsa taha vajuma, asuvad sõbrad koduteele. „Tore päev oli,“ sädistab Susanna, kui nad jälle oma armsasse külakesse jõuavad. „Imetore,“ nõustub Kröödu ning Pelle, nagu ikka, plagistab innukalt nokka. Kõik kolm sõpra on pikast teekonnast väsinud, aga õnnelikud.

